

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
N° 197			
Session de 1933-1934	SEANCE	VERGADERING	Zittingsjaar 1933-1934
	du 8 mai 1934	van 8 Mei 1934	

PROJET DE LOI
concernant la déchéance de la nationalité.

MADAME, MESSIEURS,

Il est un fait malheureusement bien établi, c'est qu'une propagande en faveur du démembrement du territoire national, au profit de pays étrangers, est actuellement faite en majeure partie par des individus, d'ailleurs peu nombreux, qui possèdent la qualité de Belge et se mettent à la solde d'organismes étrangers.

L'exposé des motifs du projet de loi sur la nationalité, déposé par le Gouvernement le 13 janvier 1920, constatait avec raison « qu'il est prudent d'armer le pouvoir judiciaire des sanctions nécessaires à l'égard de ceux, — si rares soient-ils, — qui, par leur indignité, se scraient, en quelque sorte, mis d'eux-mêmes en dehors de notre communauté nationale. Ces sanctions seront de deux sortes : la déchéance de la qualité de Belge et la privation de certains droits civils et politiques. » (*Pasinomie*, 1922, p. 114.)

La loi du 15 mai 1922 sur la nationalité, outre l'article 18 déterminant les cas où le Belge perd cette qualité par l'acquisition d'une nationalité étrangère, renferme sur la déchéance de nationalité une disposition transitoire VI, dont l'effet a été restreint à trois ans à partir de la mise en vigueur de cette loi. Le délai fut rouvert pour une nouvelle période de 3 ans par la loi du 4 août 1926.

Le projet actuel s'inspire de cette disposition de la loi de 1922.

II.

A son exemple, le projet confère au pouvoir judiciaire le droit de prononcer la déchéance de nationalité.

D'une part, il est permis de soutenir que le droit de l'homme à sa nationalité est, comme son droit, à l'intégrité de sa personne (Cass., 22 octobre 1925, *Pasicrisie*, 1926, I, 22), un droit civil, parce qu'il est un droit inhérent à sa personne, indépendamment de sa qualité de ci-

WETSONTWERP
betreffende de vervallenverklaring van den staat van Belg.

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

Het is een ongelukkig vaststaand feit, dat tegenwoordig voor de verbrokkeling van 's lands grondgebied ten bate van vreemde Staten voornamelijk propaganda gemaakt wordt door personen — trouwens gering in aantal — die den staat van Belg bezitten en zich in dienst stellen van vreemde organismen.

De Memorie van Toelichting tot het wetsontwerp op de vervallenverklaring van den staat van Belg, dat op 13 Januari 1920 door de Regeering ingediend werd, zegde te recht : « wij houden het voor voorzichtig de rechterlijke macht met de noodige sactiën te wapenen tegenover degenen die — hoe gering in aantal ook — door hun onwaardig gedrag zich om zoo te zeggen zelf buiten onze nationale gemeenschap zouden hebben geplaatst.

Deze sanctiën zijn van tweeërlei aard : de vervallenverklaring van den staat van Belg en de ontzetting van zekere burgerlijke en politieke rechten. » (*Pasinomie* 1922, blz. 114.)

De wet van 15 Mei 1922 op de nationaliteit bevat, benevens artikel 18, waarbij de gevallen bepaald worden waarin de Belg door de verkrijging van een vreemde nationaliteit dien staat verliest, een overgangsbepaling VI, betreffende de vervallenverklaring van den staat van Belg, waarvan de uitwerking tot een termijn van drie jaar na het in werking treden van die wet beperkt werd, termijn die dan bij de wet van 4 Augustus 1926 voor drie jaar opnieuw geopend is geworden.

Het tegenwoordige ontwerp is door die bepaling van de wet van 1922 ingegeven.

II.

Naar het voorbeeld van bedoelde wet verleent het ontwerp aan de rechterlijke macht de bevoegdheid de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit uit te spreken.

Aan den eenen kant, kan worden beweerd dat het recht van den mensch op zijne nationaliteit, evenals zijn recht op de onsehandelbaarheid van zijn persoon (Cass. 22 October 1925, *Pasicrisie* 1926-1-22) een burgerlijk recht is, omdat het een recht is dat innig met zijn persoon verbonden

foyen, ayant d'ailleurs à côté de ses effets politiques, des effets purement civils (Loi du 5 août 1933, sur la revision temporaire et la résiliation des baux commerciaux, art. 2, etc.) que, dès lors, la contestation relative à la perte de ce droit est obligatoirement de la compétence des tribunaux, en vertu de l'article 92 de la Constitution.

D'autre part, les considérations suivantes, par lesquelles l'exposé des motifs de la disposition transitoire VI, § 1er, de la loi du 15 mai 1922, justifiait l'attribution aux tribunaux du pouvoir de statuer sur la dénationalisation autorisée par cette disposition, sont parfaitement d'application à la loi nouvelle proposée.

« En réservant aux tribunaux le droit de prononcer la déchéance, le projet supprime toute possibilité d'arbitraire et garantit l'examen contradictoire des faits et des intentions. » (*Pasinomie*, 1922, p. 114.)

III.

Le projet entend restreindre l'application de la déchéance de nationalité aux Belges autres que les Belges par filiation, c'est-à-dire autre que ceux nés d'un père ou, s'il s'agit d'un enfant naturel reconnu par sa mère seule, d'une mère possédant la nationalité belge au moment de leur naissance.

Seraient donc exclues les personnes belges en vertu, soit de l'article 1er, § 1er des lois coordonnées sur la nationalité, soit des articles 2 et 3 des mêmes lois, pour autant que, au jour de leur naissance, l'auteur qui détermine leur nationalité fut Belge.

Seraient, au contraire, soumises à la disposition proposée, notamment les personnes devenues Belges en vertu des articles 7 et 17 de la loi du 8 juin 1909; celles qui ont opté pour la Belgique sur la base des diverses lois couvrant les délais prévus par la loi du 4 juin 1839, les personnes devenues Belges en vertu de l'article 36 du Traité de Versailles, de l'article 2, alinéa 2 de la loi du 15 septembre 1919, de l'article 4 de la loi du 25 octobre 1919, des articles 6, 7, 8 et 9 de la loi du 4 août 1926, de l'article 15 de la loi du 15 mai 1922 modifiée par celle du 15 octobre 1932, l'enfant naturel né en Belgique, non reconnu avant sa majorité par un « auteur » ayant la qualité de Belge au moment de sa naissance, l'enfant trouvé en Belgique ou né en Belgique de parents légalement inconnus ou sans nationalité déterminée, la femme devenue Belge par mariage, les individus devenus Belges du fait de l'acquisition volontaire de cette nationalité par leur auteur, les Belges par option, quelles que soient les modalités de cette option, les Belges par naturalisation.

Le texte du projet précise ce qu'il entend par Belge par filiation en spécifiant qu'il s'agit de celui dont l'auteur déterminant sa nationalité était Belge au jour de sa naissance.

L'époque de la conception n'est pas à considérer. L'ap-

is, onafhankelijk van zijn staat van burger, en dat trouwens naast zijn politieke gevolgen eveneens uitsluitend burgerlijke gevolgen heeft (Wet van 5 Augustus 1933 op de tijdelijke herziening en de verbreking van handelshuurovereenkomsten, art. 2, enz.). Derhalve behoort een geschil betreffende het verlies van dat recht noodzakelijkerwijze krachtens artikel 22 van de Grondwet tot de bevoegdheid van de rechtbanken.

Aan den anderen kant zijn de volgende beschouwingen waardoor de Memorie van Toelichting van de overgangsbepaling VI, § 1, van de wet van 15 Mei 1922 de toekenning aan de rechtbanken wettigde van het recht om uitspraak te doen over de door deze bepaling toegelaten denationalisatie, ten volle van toepassing op de voorgestelde nieuwe wet:

« Door aan de rechtbanken het recht voor te behouden » om de vervallenverklaring uit te spreken, sluit het ontwerp elke mogelijkheid van willekeur uit en waarborgt het tegensprekelijk onderzoek der feiten en der inzichten. » (*Pasinomie* 1922, blz. 114.)

III.

Het ontwerp bedoelt de toepassing van de vervallenverklaring van den staat van Belg te beperken tot die Belgen die geen Belg door afstamming zijn, het is te zeggen, zij, die niet geboren zijn uit een vader, of indien het een natuurlijk, alleen door zijn moeder erkend kind geldt, uit een moeder, die de Belgische nationaliteit bezat op het oogenblik van zijn geboorte.

Zouden derhalve uitgesloten zijn, zij die Belg zijn krachtens hetzij artikel 1 § 1 van de samengeschakelde wetten op de nationaliteit, hetzij de artikelen 2 en 3 van dezelfde wetten, voor zoover de ouder van wien zij hun nationaliteit krijgen op het oogenblik van hun geboorte Belg was.

Integendeel zou de voorgestelde bepaling gelden onder meer voor de personen, die krachtens de artikelen 7 en 17 van de wet van 8 Juni 1909 Belg zouden geworden zijn; zij die, op grond van de verschillende wetten waarbij de bij de wet van 4 Juni 1839 voorziene termijnen heropend werden, de personen, die bij toepassing van artikel 36 van het Verdrag van Versailles, van artikel 2, alinea 2 van de wet van 15 September 1919, van artikel 4 van de wet van 25 October 1919, van de artikelen 6, 7, 8 en 9 van de wet van 4 Augustus 1926, van artikel 15 van de wet van 15 Mei 1922, gewijzigd bij die van 15 October 1932, Belg geworden zijn, het in België geboren natuurlijk kind, niet erkend door een ouder die op het oogenblik van de geboorte van het kind, den staat van Belg bezat, het in België gevonden of in België geboren kind uit wettelijk onbekende ouders of uit ouders die zonder bepaalde nationaliteit zijn, de door haar huwelijk Belg geworden vrouw, de personen, die Belg geworden zijn wegens de vrijwillige verkrijging van die nationaliteit door hun ouder, de Belgen door nationaliteitskeuze, welke ook de modaliteiten van die keuze wezen, de Belgen door naturalisatie.

De tekst van het ontwerp omschrijft nauwkeurig wat het verstaat door Belg door afstamming, en drukt er nader op dat het dengene geldt wiens ouder, die hem zijn nationaliteit gaf, op den dag van de geboorte Belg was.

Het tijdstip waarop het kind ontvangen werd hoeft niet

plication du principe *nasciturus pro jam nato habetur quoties de ejus commodo agitur* est sans application à notre matière. (*Pasimomie*, 1922, p. 116.)

IV.

Pour déterminer les causes de déchéance, le projet s'inspirant encore de la loi de 1922, adopte une formule qui paraît claire dans sa concision et parfaitement en rapport avec les raisons qui justifient la déchéance : « celui qui manque gravement à ses devoirs de citoyen belge. » Celui qui doit être déchu, c'est le Belge qui manifeste clairement, par ses actes, que son allégeance à notre nationalité n'est que nominale, fictive.

La loi française du 10 août 1927 contient un article 10 qui porte : « pour les personnes qui ont acquis la nationalité française antérieurement à la mise en vigueur de la présente loi, la déchéance ne pourra être encourue que pour des faits postérieurs à cette mise en vigueur. »

Cette disposition peut paraître juste; les intéressés se trouvent avertis du traitement qui leur est réservé en cas d'infidélité à leur patrie.

Le projet ne l'a cependant pas reprise. Sans doute, il serait inique de frapper de déchéance celui qui, dans le passé, aurait gravement manqué à ses devoirs de citoyen belge mais se serait amendé depuis. Cela le projet ne le veut pas et il marque cette volonté par l'emploi du présent « s'ils manquent gravement »; mais il serait abusif d'interdire au ministère public d'invoquer, contre celui qui est actuellement dans ce cas, des griefs anciens résultant d'actes même antérieurs à l'entrée en vigueur de la loi.

V.

Les §§ 2 à 6 du projet établissent les dérogations qu'il a paru utile et juste d'apporter aux règles ordinaires de la procédure civile, afin d'imprimer à cette procédure, dans les limites compatibles avec le droit de défense, une rapidité indispensable en cette matière, où, comme le disait l'exposé des motifs de la loi du 15 mai 1922, la longueur des procès crée un malaise à éviter. (*Pasimomie*, 1922, p. 114.)

L'action intentée par le ministère public est déferée directement à la Cour d'Appel du domicile ou de la résidence du défendeur, et, si celui-ci n'a, en Belgique, ni domicile, ni résidence connus, à la Cour d'Appel de Bruxelles.

Cette disposition est indispensable, s'agissant d'une ma-

in aanmerking genomen te worden. De toepassing van het princip *« nasciturus pro jam nato habetur quoties de ejus commodo agitur »* is in dezen niet van toepassing. (*Pasimomie*, blz. 116).

IV.

Om de oorzaken van de vervallenverklaring te bepalen laat het ontwerp zich nogmaals leiden door de wet van 1922 en neemt een formule aan, die in hare beknoptheid klaar lijkt, en volmaakt in overeenstemming met de redenen die de vervallenverklaring wettigen : « hij, die ernstig te kort komt aan zijne verplichtingen als Belgisch burger ». Moet vervallen verklaard worden, de Belg die op klare wijze door zijn daden te kennen geeft dat zijn gehechtheid aan onze nationaliteit slechts een woord is, en geen werkelijkheid.

De Fransche wet van 10 Augustus 1927 bevat een artikel 10 dat luidt :

« Voor de personen, die de Fransche nationaliteit verkregen hebben voor het in werking treden van deze wet, kan de vervallenverklaring slechts toegepast worden wegens feiten gepleegd na dat in werking treden. »

Die bepaling schijnt rechtvaardig : zoo weten de belanghebbenden welke behandeling hun te wachten staat in geval van ontrouw aan hun vaderland.

Het ontwerp heeft nochtans die bepaling niet overgenomen. Het zou, ongetwijfeld, onrechtvaardig zijn hem vervallen te verklaren die in het verleden ernstig zou te kort gekomen zijn aan zijn verplichtingen als Belgisch burger, maar die, sedert dien tijd, bewijzen van beterschap geleverd heeft. Dat wil het ontwerp niet en het geeft zulks te kennen, door het gebruik van den tegenwoordigen tijd : « indien zij ernstig te kort komen » maar het zou verkeerd zijn aan het Openbaar Ministerie te verbieden, tegen hem, die thans in dat geval verkeert, vroegere bezwaren in te roepen die voortvloeien uit daden die voor het in werking treden der wet gepleegd werden.

V.

In de §§ 2 tot 6 van het ontwerp worden de afwijkingen van de gewone regels van de burgerlijke rechtsvordering bepaald, die nuttig en rechtvaardig voorkwamen, ten einde aan die rechtsvordering, binnen de perken van de rechten der verdediging, den spoed bij te zetten die onontbeerlijk is in deze zaken, waar, zooals de Memorie van Toelichting tot de wet van 15 Mei 1922 zegde, uit de langdurigheid der gedingen een toestand van ongerustheid ontstaat die moet vermeden worden. (*Pasimomie*, blz. 114.)

De door het Openbaar Ministerie ingestelde rechtsvordering wordt rechtstreeks voor het Hof van Beroep gebracht van de woonplaats of de verblijfplaats van den verweerder, en indien hij in België geen bekende woon- of verblijfplaats heeft, voor het Hof van Beroep te Brussel.

Die bepaling is onontbeerlijk, terwijl het hier zaken geldt

tière où deux degrés de juridiction entraîneraient des retards et des lenteurs inadmissibles.

La haute autorité, l'indépendance incontestée des cours d'appel, est la plus efficace garantie d'une justice sereine et impartiale.

En procédure ordinaire, l'opposition à une décision par défaut, pour être recevable, doit être formée dans la huitaine de la signification à avoué, s'il s'agit d'un défaut faute de conclure; elle peut être formée jusqu'à l'exécution de la décision, s'il s'agit d'un défaut faute de comparaître.

En notre matière, il n'y a d'autre exécution possible aussi longtemps que la décision n'est pas absolument définitive, que la poursuite en recouvrement des frais. L'exiger pour faire courir le délai d'opposition, c'est créer une complication et imposer au ministère public une procédure dont vraiment l'utilité n'apparaît pas. Le projet fait courir le délai d'opposition dans tous les cas à partir de la signification à personne ou à domicile.

L'augmentation du délai d'opposition à raison de la distance existant entre le siège de la juridiction qui a rendu la décision par défaut et le domicile de l'opposant, n'est pas admise en procédure ordinaire. Il existe encore moins de raisons de l'admettre en notre matière.

La disposition du § 5 tend à éviter que le recours en cassation puisse être employé comme un moyen dilatoire de l'exécution de l'arrêt.

La Cour d'appel statuera en fait sur l'existence du motif légal de déchéance « avoir gravement manqué aux devoirs de citoyen belge. » Elle peut être amenée à statuer en droit sur la nationalité de l'auteur du défendeur, déterminante de la sienne. Le pourvoi n'est admis que s'il porte devant la Cour suprême, cette question de nationalité. Ainsi sont écartés les pourvois fondés sur de simples moyens de procédure. En une matière où la célérité de la justice est la condition indispensable de l'efficacité de son action, une telle restriction se justifie parfaitement. Par la même considération, ce pourvoi seul recevable, doit être formé et jugé suivant les formes des pourvois en matière criminelle. Le projet y déroge seulement en ce qu'il exige, pour éviter l'intentement de recours, sans fondement réel, que le pourvoi soit motivé.

VI.

Le § 7 s'inspire de nouveau de la loi du 15 mai 1922. Pour que la décision de déchéance reçoive son exécution par la transcription qui consacre définitivement cette déchéance, il faut que cette décision soit définitive, sans recours recevable que la requête civile, à l'éventualité extrêmement rare de laquelle il est impossible d'accorder un

waar de tusschenkomst van twee graden van rechtsmacht aanleiding geven zou tot vertragingen en getalm die niet aannemelijk zijn.

Het hooge gezag, de onbetwiste onafhankelijkheid van de Hoven van Beroep, is de meest doeltreffende waarborg voor een rustige en onpartijdige rechtsbedeeling.

In de gewone rechtspleging, moet het verzet tegen een beslissing bij verstek, om ontvankelijk te zijn, gedaan worden binnen acht dagen na de betekening aan pleitbezorger, indien het een verstek bij nalatigheid om te concluderen geldt; het kan gedaan worden tot bij de tenuitvoerlegging van de beslissing; in geval van verstek bij nalatigheid om te verschijnen.

In de zaken waarom het hier gaat, is er geen andere tenuitvoerlegging mogelijk zolang de beslissing niet volstrekt definitief is, dan de vervolging tot invordering van de gerechtskosten. Die tenuitvoerlegging eischen om de termijnen van verzet te doen lopen, is een moeilijkheid doen ontsaan en aan het Openbaar Ministerie een rechtspleging opleggen, waarvan het nut waarlijk niet duidelijk uitkomt. Het ontwerp doet in elk geval den termijn van verzet lopen te rekenen van de betekening aan den persoon of aan de woonplaats.

De verlenging van den termijn van verzet wegens den afstand tusschen den zetel van de rechtbank die de beslissing gewezen heeft en de woonplaats van den verzetsdoener, is in de gewone rechtspleging niet aangenomen. Er bestaan nog minder redenen om die verlenging hier te aanvaarden.

De bepaling van § 5 wil vermijden dat de voorziening in verbreking zou kunnen dienen als een middel tot opschorting van de tenuitvoerlegging van het arrest.

Het Hof van Beroep zal feitelijk uitspraak doen over het bestaan van den wettelijken grond van de vervallenverklaring « ernstig te kort gekomen zijn aan zijn verplichtingen als Belgisch burger ». Het kan er toe gebracht worden in rechte uitspraak te doen over de nationaliteit van den ouder van welken de verweerder zijn nationaliteit gekregen heeft. De voorziening is slechts ontvankelijk wanneer het die kwestie van nationaliteit voor het hoogste gerechtshof brengt. Aldus worden de voorzieningen, die slechts op gewone middelen van rechtspleging gegrond zijn, uitgesloten. Hier in deze zaken, waar de spoed van de rechtsbedeeling de onontbeerlijke voorwaarde is om doeltreffend te zijn, is een dergelijke beperking ten volle gerechtvaardigd. Door diezelfde overweging, moet die voorziening, die alleen ontvankelijk is, worden ingesteld en berecht zooals is voorgeschreven voor de voorziening in crimineele zaken. Het ontwerp wijkt daar slechts van af waar het eischt dat, om te vermijden dat zonder werkelijke gronden beroep zou worden ingesteld, de voorziening met redenen omkleed weze.

VI.

§ 7 is nog eens ingegeven door de wet van 15 Mei 1922. Om de beslissing waarbij de vervallenverklaring uitgesproken wordt, haar tenuitvoerlegging te doen krijgen door de overschrijving, waardoor bedoelde vervallenverklaring onherroepelijk wordt, moet die beslissing in kracht van gewijsde gegaan zijn, zonder ontvankelijk beroep, tenzij

caractère suspensif. C'est ce qu'exprime le texte par les mots « lorsque l'arrêt est devenu définitif. »

VII.

Le § 8 est inspiré par la disposition transitoire VI de la loi du 15 mai 1922.

Le terme de six mois pour les délais envisagés est celui adopté par l'article 4 et par le dernier alinéa de l'article 18, 2°, des lois coordonnées le 14 décembre 1932.

VIII.

De même, le § 9 est la copie d'une disposition de la loi de 1922.

L'article 2 de la loi du 12 février 1897 sur les étrangers est ainsi rédigé :

« Les dispositions de l'article précédent (relatif au droit d'expulsion des étrangers) ne pourront être appliquées aux étrangers qui se trouvent dans un des cas suivants, pourvu que la nation à laquelle ils appartiennent, soit en paix avec la Belgique :

1° A l'étranger autorisé à établir son domicile dans le royaume;

2° A l'étranger marié avec une femme belge dont il a un ou plusieurs enfants, nés en Belgique pendant sa résidence dans le pays;

3° A l'étranger qui, marié avec une femme belge, a fixé sa résidence en Belgique depuis plus de cinq ans et a continué à y résider d'une manière permanente;

4° A l'individu né en Belgique d'un étranger et qui y réside, lorsqu'il se trouve dans le délai d'option prévu par l'article 9 du code civil. »

Tandis que l'étranger qu'a en vue cet article 2 peut être légitimement présumé ne pas nourrir des sentiments hostiles à la Belgique, le Belge déchu de sa nationalité n'est devenu étranger que parce que la preuve a été fournie de son antipatriotisme. A son égard, les faveurs consacrées par cet article 2 ne se justifieraient pas.

Tel est, Madame, Messieurs, le projet soumis à vos délibérations.

Le Ministre de la Justice,

het request-civiel, dat zoo uiterst zeldzaam is dat het onmogelijk is daaraan een opschortend karakter te verleenen. Dat wordt in den tekst uitgedrukt door de woorden : « wanneer het arrest in kracht van gewijsde is gegaan ».

VII.

§ 8 is ingegeven door de overgangsbepaling VI van de wet van 15 Mei 1922.

Het tijdsverloop van zes maanden voor de in aanmerking komende termijnen is dat aangenomen in artikel 4 en in de laatste alinea van artikel 18, en 2°, van de samengeschaelde wetten van 14 December 1932.

VIII.

Zoo is eveneens § 9 het afschrift van een bepaling van de wet van 1922.

Artikel 2 van de wet van 12 Februari 1897 op de vreemdelingen luidt aldus :

« De bepalingen van het vorig artikel (betreffende het recht tot het uitzetten van de vreemdelingen) mogen niet worden toegepast op vreemdelingen die zich in een der volgende gevallen bevinden, mits de natie waartoe zij behooren met België in vrede zij :

1° Op den vreemdeling die gemachtigd werd zijne woonst in het rijk te vestigen;

2° Op den vreemdeling die gehuwd is met eene Belgische vrouw, bij welke hij een of meer kinderen heeft geboren in België gedurende zijn verblijf in het land;

3° Op den vreemdeling, met eene Belgische vrouw gehuwd, die sedert langer dan vijf jaren zijn verblijf in België heeft gevestigd en voortging er op bestendige wijze te verblijven;

4° Op den persoon in België uit eenen vreemdeling geboren en die er verblijft, zoolang hij nog de keuze doen kan voorzien bij artikel 9 van het Burgerlijk Wetboek ».

Terwijl de in dit artikel 2 bedoelde vreemdeling terecht kan ondersteld worden geen vijandige gevoelens tegenover België te koesteren, is de van zijn Belgische nationaliteit vervallenverklaarde Belg slechts vreemdeling geworden omdat het bewijs van zijn antivaderlandsgezindheid geleverd is geworden. Te zijnen opzichte zou de door dit artikel 2 gehuldigde gunstbehandeling niet te rechtvaardigen zijn.

Dat is, Mevrouw, Mijne Heeren, het ontwerp dat U ter bespreking voorgelegd wordt.

De Minister van Justitie,

P.-E. JANSON.

PROJET DE LOI

LEOPOLD III,

Roi des Belges,

A tous présents et à venir, SALUT !

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice est chargé de présenter, en Notre Nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE UNIQUE

Les dispositions suivantes sont ajoutées aux lois coordonnées par l'arrêté royal du 14 décembre 1932, sur la nationalité, dont elles forment l'article 18bis.

§ 1er. — Les Belges qui ne tiennent pas leur nationalité d'un auteur belge au jour de leur naissance peuvent, s'ils manquent gravement à leurs devoirs de citoyen belge, être déchus de cette qualité, sur la poursuite du ministère public.

§ 2. — L'action en déchéance se poursuit devant la Cour d'Appel du domicile du défendeur ou, à défaut de domicile connu, de sa dernière résidence. A défaut de domicile et de résidence connus en Belgique, la Cour d'Appel de Bruxelles est compétente.

§ 3. — Le Premier Président commet un conseiller sur le rapport duquel la Cour statue dans le mois de l'expiration du délai de l'ajournement.

§ 4. — Si l'arrêt est par défaut, l'opposition doit, à peine de non-recevabilité, être formée dans le délai de huit jours francs à compter du jour de la signification de l'arrêt à personne ou à domicile sans augmentation de ce délai à raison de la distance.

L'opposition est portée à la première audience de la Chambre qui a rendu l'arrêt par défaut; elle est jugée sur le rapport du Conseiller commis et l'arrêt est rendu dans les 15 jours.

§ 5. — Le pourvoi en cassation n'est recevable que s'il est motivé et pour autant que, d'une part, devant la Cour d'Appel ait été admis ou soutenu que la qualité de Belge du défendeur à l'action en déchéance résultait de ce que, au jour de la naissance du défendeur, l'auteur de qui il tient sa nationalité était lui-même Belge et que, d'autre part, ce pourvoi accuse la violation ou la fausse application de lois consacrant le fondement de ce moyen ou le défaut de motif de son rejet.

WETSONTWERP

LEOPOLD III,

Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL !

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Justitie is gelast, in Onzen Naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp aan te bieden waarvan de inhoud volgt :

EENIG ARTIKEL

De volgende bepalingen worden, als artikel 18bis, toegevoegd aan de bij Koninklijk Besluit van 14 December 1932 samengeschakelde wetten op de nationaliteit.

§ 1. — De Belgen die hun nationaliteit niet kregen van een ouder die Belg was op den dag van hun geboorte, kunnen, indien zij ernstig te kort komen aan hun verplichtingen als Belgisch burger, van dien staat vervallen verklaard worden, op vervolging van het openbaar ministerie.

§ 2. — De vordering tot vervallenverklaring wordt vervolgd voor het Hof van Beroep van de woonplaats van dien verweerder, of, indien hij geen gekende woonplaats heeft, van zijn laatste verblijfplaats. Heeft hij geen gekende woon- en verblijfplaats in België, dan is het Hof van Beroep te Brussel bevoegd.

§ 3. — De Eerste Voorzitter stelt een raadsheer aan op wiens verslag het Hof recht doet binnen de maand na het verstrijken van den termijn van dagvaarding.

§ 4. — Wordt het arrest bij verstek gewezen, dan moet, op straffe van niet ontvankelijkheid, verzet worden gedaan binnen den termijn van acht vrije dagen te rekenen van den dag van de beteekening van het arrest aan den persoon of aan de woonplaats, zonder verlenging van dien termijn om reden van den afstand.

Het verzet wordt gedaan op de eerste terechtzitting van de Kamer die het arrest bij verstek verleende; het wordt berecht op verslag van den aangestelden raadsheer en het arrest wordt binnen vijftien dagen gewezen.

§ 5. — De voorziening in verbreking is slechts ontvankelijk indien zij met redenen omkleed is, en voor zoover, aan den eenen kant, vóór het Hof van Beroep werd aangenomen of beweerd dat de staat van Belg van den verweerder in de vordering tot vervallenverklaring voortvloeide uit het feit dat, op den dag der geboorte van den verweerder, de ouder van denwelken hij zijn nationaliteit kreeg, zelf Belg was, en voor zoover, aan den anderen kant, die voorziening de schending of de verkeerde toepassing inroept van wetten die de grondslagen van dat rechtsmiddel of de afwezigheid van een reden van verwerping van dat rechtsmiddel voorzien.

Le pourvoi est formé et jugé comme il est prescrit pour les pourvois en matière criminelle.

§ 6. — Le pourvoi, formé conformément aux dispositions du paragraphe précédent, est suspensif de l'exécution de l'arrêt dénoncé.

§ 7. — Lorsque l'arrêt prononçant la déchéance de nationalité est devenu définitif, il est transcrit dans le registre indiqué à l'article 22 par l'officier de l'Etat civil du domicile ou de la résidence du défendeur en Belgique ou, à défaut, par l'officier de l'Etat civil de Bruxelles.

Mention en est faite en marge de l'acte de naissance et éventuellement de l'acte d'option ou de naturalisation du défendeur.

Il est publié par extrait au *Moniteur Belge*, avec mention de la transcription.

La déchéance a effet du jour de la transcription.

§ 8. — La femme et les enfants du Belge déchu peuvent décliner la nationalité belge dans le délai de six mois à partir du jour de la transcription de l'arrêt prononçant la déchéance.

A l'égard des enfants mineurs, ce délai est prorogé jusqu'à l'expiration des six mois qui suivent leur majorité; toutefois, à l'âge de 16 ans, ils sont admis à décliner la nationalité belge dans les conditions déterminées par l'article 21 de la présente loi.

Les renoncations de nationalité sont faites dans les formes déterminées par l'article 22.

§ 9. — L'article 2 de la loi du 12 février 1897 sur les étrangers n'est pas applicable aux personnes qui ont été frappées de déchéance.

Donné à Bruxelles, le 7 mai 1934.

De voorziening wordt ingesteld en berecht zooals is voorgeschreven voor de voorzieningen in crimineele zaken.

§ 6. — De voorziening, ingesteld overeenkomstig de bepalingen van de vorige paragraaf, heeft schortende kracht ten aanzien van de uitvoering van het arrest waartegen wordt opgekomen.

§ 7. — Wanneer het arrest houdende vervallenverklaring van den staat van Belg in kracht van gewijsde is gegaan, wordt het in het door artikel 22 voorziene register overschreven door den ambtenaar van den burgerlijken stand der woonplaats of der verblijfplaats van den verweerder in België of, bij gebreke hiervan, door den ambtenaar van den burgerlijken stand te Brussel.

Hiervan wordt melding gemaakt op den kant van de geboorteakte en desvoorkomend van de akte van nationaliteitskeuze of van naturalisatie van den verweerder.

Het wordt bij uittreksel door het Staatsblad bekendgemaakt met vermelding van de overschrijving.

De vervallenverklaring gaat in te rekenen van den dag der overschrijving.

§ 8. — De vrouw en de kinderen van de vervallenverklaarden Belg kunnen de Belgische nationaliteit afwijzen binnen den tijd van zes maanden te rekenen van den dag der overschrijving van het arrest dat de vervallenverklaring heeft uitgesproken.

Voor de minderjarige kinderen wordt die termijn verlengd tot het verstrijken van de zes maanden die volgen op hun meerderjarigheid; evenwel kunnen zij, op den leeftijd van 16 jaar, de Belgische nationaliteit afwijzen onder de bij artikel 21 dezer wet bepaalde voorwaarden.

De verwerping van nationaliteit geschiedt op de bij artikel 22 dezer wet bepaalde wijze.

§ 9. — Artikel 2 der wet van 12 Februari 1897 op de vreemdelingen, is niet toepasselijk op de vervallenverklaarde personen.

Gegeven te Brussel, den 7e Mei 1934.

LEOPOLD

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Justice,

VAN 'S KONINGS WEGE :

De Minister van Justitie,

P.-E. JANSON.

SESSION DE 1933-1934.	I		ZITTINGSJAAR 1933-1934.
Projet, N° 197. Rapport, N° 256.	Séance du 11 juillet 1934.	Vergadering van 11 Juli 1934.	Ontwerp, Nr 197. Verslag, Nr 256.

PROJET DE LOI concernant la déchéance de la nationalité.

AMENDEMENT présenté par M. DESTREE.

ARTICLE PREMIER.

L'action du ministère public ne sera pas recevable si elle est basée sur des considérations de race, de religion ou d'opinion.

WETSONTWERP betreffende de vervallenverklaring van den staat van Belg.

AMENDEMENT door den heer DESTREE ingediend.

EERSTE ARTIKEL.

De vordering van het openbaar ministerie is niet ontvankelijk, wanneer het gegrond is op beweegredenen van ras, van godsdienst of van opinie.

J. DESTREE.

SESSION DE 1933-1934.	II	ZITTINGSJAAR 1933-1934.
Projet, N° 197. Rapport, N° 256. Am. : I.	Séance du 11 juillet 1934.	Vergadering van 11 Juli 1934.
		Ontwerp, Nr 197. Verslag, Nr 256. Am. : I.

PROJET DE LOI concernant la déchéance de la nationalité.

WETSONTWERP betreffende de vervallenverklaring van den staat van Belg.

AMENDEMENT présenté par le GOUVERNEMENT.

AMENDEMENT door de REGEERING ingediend.

AJOUTER AU § 1er :

AAN § 1 TOEVOEGEN :

Les manquements reprochés seront spécifiés dans l'exploit introductif d'instance.

De aangewreven tekortkomingen zullen in het exploit van rechtsingang nauwkeurig worden omschreven.

LE MINISTRE DE LA JUSTICE,

DE MINISTER VAN JUSTITIE,

François BOVESSE.

SESSION DE 1933-1934.	III		ZITTINGSJAAR 1933-1934.
Projet, N° 197. Rapport, N° 256. Am. I et II.	Séance du 11 juillet 1934.	Vergadering van 11 Juli 1934.	Ontwerp, Nr 197. Verslag, Nr 256. Am. I en II.

PROJET DE LOI concernant la déchéance de la nationalité.

WETSONTWERP betreffende de vervallenverklaring van den staat van Belg.

AMENDEMENT présenté par M. SOMERHAUSEN.

AMENDEMENT ingediend door den h. SOMERHAUSEN.

A L'ARTICLE UNIQUE, § 1er REMPLACER LES MOTS :

EENIG ARTIKEL, § 1. DE WOORDEN :

"s'ils manquent gravement à leurs devoirs de citoyen belge"

"indien zij ernstig te kort komen aan hun verplichtingen van Belgisch burger"

PAR LES MOTS :

VERVANGEN DOOR DE WOORDEN :

qui ont été condamnés pour crimes de délits contre la sûreté de l'Etat.

die veroordeeld werden wegens wanbedrijven tegen de veiligheid van den Staat.

MARC SOMERHAUSEN.